

אלוף הולך בין

המשימות

אלוף מיצנע אילוצים פוליטיים

האלוף נזהר מאוד שלא לשאול את השאלות המתבקשות:

● מדוע לא תואם הטיוול עם צה"ל?

● מדוע שלחו ההורים את בנך הם ובנותיהם לטיוול מסוכן, אל תוך סביבה עוינת שבה תוססת התקוממות עממית, מבלי לתאם את הטיוול עם צה"ל?

● מדוע יום את הטיוול רווקא מנחם אילו, קנאי קיצוני שכבר הסתכר בעבר בתקריות עם צה"ל על רקע של רציחת תושבים פלסטיניים?

● מדוע צורף אליו כמלווה חיירי רווקא קנאי קיצוני עוד יותר, הידוע כמי שממחר ללחוץ על ההרק, ושנאסר עליו על-ידי צה"ל להיכנס לעיר שכס?

● התשובות לשאלות מתבקשות גם הן מאליהן. זה לא היה טיוול סתם. היתה לו מטרה פוליטית מובהקת, שהובילה במישורן לתוצאות שהיו.

במיני כל בירדעת, זהו הגורם העיקרי למה שקרה לאחר מכן. הניסוח הפוליטי של האלוף בא לטשטש את הקשר הטבעי הזה בין סיבה ותוצאה, בניסיון (מוצלח) לזכות בתשובות המתנחלים, שפחדו מאז יום התקרית מאובדן אהדת הציבור.

● ידית בואדי

● הניסוח של תיאור המאורעות צמח מגלה בנידור כוונות פרי יסודיות — למנוע עד כמה שאפשר עימות בין הצבא ובין המתנחלים וחי סיריהם כממשלה.

● 16 המטיילים, בני 10 עד 18, ושני המלווים, וביניהם אלדובי בן ה-26, ישבו לאכול ארוחת-בוקר במעיין רור ג'או.

● עוד בשלב זה מושמעת הודעה ברמקולים של מיסנד הכפר ביחא, המסבירה על התקרבות מתחילים. תוך כדי ארוחת-הבוקר מחחילים להתקהל עשרות ערבים במרחקים העולים על עשרות מטרים בודדים, מיידים אבנים ומתנמים במטיילים.

● המאבטח רוסם אלדובי הנוך לכיוון מייד מושקוק... ההתרעה ברמקול היתה טיבעית לגמרי. מזה חודשים חיים כל הכפרים בגדה באימה מתמרת מפני פשיטות המתנחלים, החוררים לכפרים, יורים, הורגים ופוצעים, מתעללים והורסים דירות.

● מאז ראשית ההתקוממות נורו 12 פלסטינים, ביניהם נשים וילדים, מידי המתנחלים.

● כל זה נעשה בחסותו של צה"ל, המגן על המתנחלים כשהם נכנסים לצרות.

● מיצנע עצמו ניסה פעם-פעמיים להתנגד לפגורמים אלה, אך אחרי שהותקף קשות על-ידי המתנחלים, חדל מכן. קאו נשארה הגדה כולה הפקר למתנחלים. בהתקרב מתנחלים מושיעים לכפר כלשהו (גם כאשר אלה הן אועקות-שווא) מושיעות ברמקולים קריאות-זעקה. אז חשים הצעירים אל

הכזב העיקרי טמון בסעיף הראשון של הסיכום, האומר:

המוטיבציה והתוקפנות של ערבים מקומיים, והכוונות לפגוע בקבוצת מטיילים יהודיים, הם הגורמים העיקריים להתפתחותו של האירוע וטימו הטראגי. (הרגשה שלי).

● זהו קביעה פוליטית מובהקת, שאחת מטרתה: לפייס את המתנחלים. ואכן, אלה נאחזו בפסוק זה כדי לטהר את השריץ ולהכריז על המיסמך (בפיקוחות רבה) כעל ניצחון שלהם. כסרי לים יכלו להאמין להם.

● לקביעה זו של האלוף אין שום תירוט מוכיח בדו"ח שלו עצמו. להיפך, העובדות בדו"ח סותרות אותו.

● (אפשר, כמובן, להגיד שהגורם העיקרי היה העובדה שבאותו יום זרחה השמש. אלמלא השמש, לא היו המטיילים נראים בשטח. ואפשר גם לקבוע כי הגורם העיקרי הוא הימצאותה של אוכלוסיה ערבית בגדה המערבית, שהיא אלמלא כן לא היה קורה מה שקרה).

● מפרטי הדו"ח עצמו עולה בבירור כי הגורם העיקרי למאורעות היתה ההחלטה של מתנחלי אילון-מורה לערוך מיצע פרובוקטיבי, ולהשתמש לצורך זה בנערים ובנערות שלהם.

● היה מובן מראש לכל המערובים כי טיוול כזה, המלווה במתנחלים חמושים היועיים נכונותם לירות כנבירים, לשטח שבו קיימת התקוממות עממית, מוכרח להביא להתנגשות.

● זאת היתה הסיבה העיקרית. אולם אלוף-הפיקוד לא יכול היה לקבוע כך. שהרי אילו אמר את האמת היה נכנס לעימות חזיתי עם המתנחלים, ועם ממשלת-ישראל. הוא גם היה מסיל צל כבד על מעשיו שלו עצמו באותו יום.

● השאלה לגבי "הגורם העיקרי" היא שאלה פוליטית מובנת-לדעת, וההכרעה של האלוף היתה הכנסת אלוף בצה"ל למצב כזה היה פשע כלפי צה"ל, והיא מבשרת רעות לעתיד המדינה, לעתיד צה"ל ועתיד הדמוקרטיה הישראלית.

● טיוול פוליטי

● קאחרי קביעה פוליטית זו, הגרסלת את העוקץ מן החץ המופנה לעבר המתנחלים, באה הקביעה העובדתית האומרת את הדבר:

● תיכונן הטיוול ותיאומו על-יפי הנוהל לים היו מנועים את האירוע ותוצאותיו הטראגיות.

● הראות-הקבע של פיקוד-המרכז, בונע לווהלי תיאום-טיוולים, ידועות לרכובה-ביסחון-השומץ באילון-מורה, שלמה דורון, וגם איתו לא נעשה תיאום... יום הטיוול, מחכנו והאחראי עליו היה מנחם אילו, ונלווה אליו על-יפי בקשנתו רוסם אלדובי כמאבטח.

● נדמה כי קביעה עובדתית זו לא הובאה כדי להאשים את המתנחלים, אלא כדי לשחרר את צה"ל מן האחריות.

● אבל מה נובע ממנה?

שפורסמו על-ידי דוברי צה"ל לאחר-מכן.

● היה צורך להצדיק את רציחתו של אחד מבני הכפר, כנראה חף מכל פשע, שנורה, בשעה שניסה לברוח, אף שלא איים על חייו של שום חייל.

● היה צורך להתאים את העובדות לכל הצרכים האלה, מבלי לשקר לגבי העובדות שהיו להן עדים רבים.

● היה צורך למשוך את החקירה כמשך כמה שבועות, בלא שום הצדקה עניינית, כדי לאפשר ליצחק שמיר להרגיע את הרחות בממשלה ולפטור אותו מן הצורך לנקוט פעולה כלשהי (שמיר תובע מכל אנשיו, וגם מקציני צה"ל, להביא לפניו כל עניין בצורה שלא יהיה צורך לקבל החלטה כלשהי).

● יצירה-הכילאיים שיצא מתחת ידיו של אלוף-הפיקוד נתפר כדי לספק את כל הצרכים הפוליטיים האלה.

● האלוף הלך בין הטיפות. הוא הוכיח שיש לו כישרון דיפלומטי ניכר. אבל אין לזה קשר עם תפקיד צבאי אמיתי כלשהו.

● אין עדים

● ש עובדה אחת פשוטה, השוללת מראש כל אמינות אשר יכלה להיות למיסמך מסוג זה.

● המיסמך נערך בתקופה שבא נקשרות עיני העיתונות ונסתם פיה, עד שהיא דומה לפלפי טינים המובלים למעצר כשי ידוהם בבולות על גבם, ועיניהם קשורות.

● בשורף כל השבועות האלה לא היתה לעיתונות — הישראליה והעולמית — אפשרות כלשהי לערוך חקירה אובייקטיבית משלה בכפר-ביתא, לגבות עדויות של בני-הכפר ולהעיקב אחרי המעשים.

● משום כך אין כל אפשרות לעמוד על נכונות הדברים. הציבור נדרש לסמוך על עדויות שניגבו על-ידי חוקרי-שב"כ המוסמכים תתה להפעיל עיניים מתנוגים (לחץ פסי מתון) ושדבקתם באמת הועמדה בסימן-שא-לה על-ידי בית-הדין העליון של המדינה. הוא הדין לגבי חוקרי-מישטרה, שיחםס לאוכלוסיה הערבית ידוע. ברור שכל החקירה התנהלה מראש כדי להביא למסקנות שהתבקשו על-ידי הצרכים הפוליטיים.

● ייאמר הדבר הר-משמעותי: אין כל אפשרות להאמין — ואסור להאמין! — למיסמך כלשהו המתיימר להיות דו"ח חקירה, ושחובר בדוער הפי עולה החופשית של העיתונות בשטח.

● קציני-צה"ל, הסוגרים את השטחים האלה מפני העין הפקוחה של העיר תונות, שוללים בכך מעצמם כל אמינות שהיא, כשהם באים לחבר מסקנות על "חקירה".

● הגורם העיקרי

● אור הנסיבות האלה יש לנתח את המיסמך של האלוף מיצנע.

הפכה ולעבריי-פפתח של מילחמת אורחים.

● פרשת ביתא היא אות אזהרה לצה"ל. זה יכול לקרות כאן.

● המיסמך של אלוף פיקוד-המרכז, ערם מיצנע, הוא תמרור בדרך-התחתים זו. על כן הוא טעון ניתוח מפורט. עוד לפני שהוא ניגש לחיבור הדו"ח, נוצרה המציאות הבאה:

● אירועי כפר-ביתא הסבו לנקודת-מחלוקת פוליטית חריפה ביותר בין ימין ושמאל, הליבור והמעריך, המתנחלים ומחנה-השלום.

● בוויכוח זה הפך צה"ל כרוגל בין השרים והמיפלגות.

● בפני קציני צה"ל, ובמיוחד בפני הרמטכ"ל ואלוף-הפיקוד, ושחחו האשמות פוליטיות חמורות ביותר על-ידי המתנחלים, מיפלגות הימין הקיצוני וגם חלק מהליבור. גם במחנה-השלום הושמעו טענות חמורות ביותר נגדם.

● ממילא נוצר הצורך לחבר מיסמך יהייה "מאוזן", כלומר: שייצור איזון, ויהי-מה, בין המדי ערך והליבור.

● על צה"ל היה להצדיק כריעבד את העובדה שבשעות הראשונות של האירוע נכנע להיסטריה של המתנחלים והצטרף לאווירת-הליניץ שנוצרה במדינה באמצעות שקרים.

● במיוחד היה על אלוף-הפיקוד והרמטכ"ל להצדיק בידיעבד את ההחלטה השערורייתית לפוצץ בתים של תור שבי-כפר ביתא, על לא עוול בכפם, ואת ההרדעות הכוזבות

מיסמך המתיימר להיות דו"ח חקירה של המאורעות בכפר-ביתא לא יוסיף כבוד לאיש.

● זהו מיסמך פוליטי, שיצא מתחת ידיו של קצין בצבא שנאלץ זה-מכבר להיות לגוף פוליטי.

● זהו מיסמך פוליטי, המנסה לספק צרכים פוליטיים, המשתדל להתאים את העובדות למתכונת פוליטית.

● אין בו קשר בין העובדות ובין המסקנות. העובדות מובילות למסקנות ש"הועלמו במיסמך. ואילו המסקנות המורכבות אינן מסתמכות על שום עובדות שהן.

● אין המיסמך מציא את העובדות. אך הוא מעוות אותן עד בליהב.

● צבא פוליטי

● שהחליט להכניס את צה"ל למערכה לריכוז ההתקוממות בשטחים הכבושים הפך אותו בהכרח לגוף פוליטי.

● מה שמתרחש בגדה וכרצועה הוא אירוע פוליטי. הוא נוגע במישורין דות הכרעות הפוליטיות התלויות ועומדות במדינת-ישראל. מעשי הצבא אינם רובעים רק מעמדות פוליטיות, אלא שהם גם משיעים על התהליכים הפוליטיים במדינה. פועל כאן תהליך של פוליטיזציה בלתי-נמנעת.

● כפי שהוכיח יורם פרי במחקר שערך לא מכבר, זה קרה לכל הצבאות שהיו עסקו בעבר במילחמות קולוניאליות. המיקרה הכולט והמפחיד ביותר הוא של הצבא הצרפתי במלחמת אלג'יריה, שהגיעו בסופו של דבר לניסיון